

вечер – като се прибирам, влизам в стаята си с надеждата, че ще намеря писмо от тебе. – Обективно взето – може би не е много две седмици – но ти ме разгали, ти ме беше свикнал да получавам по често известия от тебе; – и ето че сега ми се струва че много, много отдавна не зная как си, какво правиш, помниш ли ме още, мислиш ли за мене, обичаш ли ме... И почвам дори да се безпокоя – да не ти се е случило нещо, да не би да си се разболял... – Но Радка ми писа преди няколко дена, че те е виждала, – значи, здрав си. – Защо тогава не ми пишеш?

Последните ти две писма бяха такива „джаснати“, както ги наричаш ти, – объркани, неясни. – Защо се считаши „оплетен и загубен“, какво раздвоение те разкъсва, защо се питаши: „на къде, и въобще трябва ли“ – нищо не мога да разбера. Разбирам само, че ти е мъчно. – Но ако в такъв момент, наместо да се блъскаш в разни черни мисли и празни разсъждения – седнеш и ми напишеш – простичко и чистосърдечно (макар че не считаши чистосърдечието за „качество“) какво ти е, какво искаш, към какво се стремиш, какво те измъчва – струва ми се, че и на тебе ще ти бъде по-леко, – па и аз ще се радвам. – Защото аз още считам чистосърдечието за качество. – Разбира се между хора, които не се познават от ден-два и за ден-два... Помниш ли как хубаво сме си говорили дълги, дълги часове, един до друг... – Мисля че между нас всичко е било чисто и ясно, просто и искрено. – Ето за тези моменти копнея и сега, тук. Бих дала много, бих дала години от живота си – да можеш да дойдеш тук, да прекараме заедно месец-два. – Така – да ходим заедно, да гледаме заедно, да бъдем в театър, в кафене, на концерт, всякъде – заедно. – И вечер късно – да се върнем в къщи, да отворим прозореца, да погледаме на Париж, потънал в светлини, да ни е светло и топло и радостно; да се чувствуваме близки-близки, сами, и щастливи... – Знам, че на тебе ти е по-тежко, защото животът у нас е безкрайно